

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O Gud! mit lives fader! vilt

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O Gud! mit lives fader! vilt", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56*, s. 62. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid68428/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

11. Din næste hielp hvori du kand,
Endog til egen skade,
Ja dem dig ønske baal og brand,
Og uden aarsag høde,
Saa skat du, naar din korte tid
Har ende, see og skigønne,
At Gud af maade vil din flid
Mangfoldig vel belønue.

Nr. 151.

Mel. Christus kom selv til Jordans bød.

O Gud! mit livs fader! vilt
Du selv mit liv ey raade,
Saa er mit gandske levnet spildt,
Den beste leve-maade
Foruden dig er idel død.
En stank af rændne hene,
Saa lenge synden agtes sød,
Tør aldrig nogen mene,
At hand har livet fundet.

2. Saa vend dig til dit arme barn, 309
Mig veyen ret at lære,
Og fører mig selv, at satans garn
Mig aldrig skal besnære,
Lad slangen i mit hiertes grund
Sin rede aldrig hitte,
Lad inge syndig ord min mund
Og raaden snak besmitte,
Til dine at bedrøve.

Nr. 151. *FJ-7, 1, 9; fundet] funden F, 2, 1; veng] vendt F.*

11, 3-4: Mt. 5, 41.

Nr. 151. Oversættelse. O GOT, mein schöpfer, edler Først. P. Gerhardt. Sehr, s. 468.
1, 2: *raade* beherske, styre. — 1, 3: *jordsten* eden. — 1, 8: *far* har lov til. —
2, 5-6: Billedet (og tanken) er Brorsons. — 2, 6: *hille* høde. — 2, 8: Et, 4, 29.

3. Bevar mit øre, lad det ey
For verdens lyst sig blotte,
Langt mindre være gang og vey
For deres ord, som spøle,
Der tales tit et syndigt ord,
Som andre gjerne høre,
O hvilken død og siele-mord
Kand saadan pest ey gjøre,
Før man sig tager vare!

4. Regier mit øye, hvor og hvad
Jeg haver her at drive,
Et uforskammet ansigt lad
Langt borte fra mig blive,
Hvad ærbart er, hvad dig er kert,
Hvad englerne behager,
Hvad JEsu levnet os har lært,
Hvad ey af velyst smager,
Del lad mig altid elske.

5. Lad drukkenskab og fraadserie
Mit levnet aldrig skiende,
Din lyst og ingen anden i
Mit herte altid hænde,
Den lyst, som kildrer verdens sind,
Og føder evig smerte,
O lad den aldrig komme ind
Udi mit arme herte,
Men altid dig at ynde.

6. Vel den, som altid nærer sig
Med himmel-sukker-kage,

4, 7: *mit*] mit] F, 4, 6: *englerne*] Engelse P, 5, 4: *altid*] aldrig J4-7.
3, 2: *bjælf*] åbne. — 4, 1-2: *hvor og head jeg haver har at drive*] hvor jeg end har
min gerning, og hvad den end består i; drive] udøve, arbejde. — 4, 3: *et ufor-
skammet ansigt*] et skamlost, ubliverdigd udtryk i mit ansigt. — 4, 7: Tanken om
Jesu liv som forbillede er her Brorsons. — 5, 1-2: Lk 21, 4; vidre oversættelser
har her *af-fældsel* og *drukken-skab*. — 5, 2: *wendte*] udlege. — 5, 3: *din lyst*
hvad der er din glæde. — 6, 2: med *himmel-sukker-kage*] orig.: mit himmels-speis'
med drænken.

Som intet andet idelig
Vil høre, see og smage,
End det os kand til himlen hjem
Og evig glæde føre,
Hvor engle-flokken angenem
Og liflig er at høre
I evig fryd og ære.

2. Om en hellig Frygt for GUD.

Nr. 152.

Mel. Alleneste Grud i himmer(g.

Du est allene, store Gud!
Al priis og ære værdig,
Man skulde gribc dine bud
Som guld og sølv saa færdig,
Man skulde glædede veit dit ord
Som hungrig mage til sit bord,
Og fravært for din vrede.

2. Men see vi os i verden om
Fra een til anden ende,
O Gud! hvad er hun blind og dum
Til dine ord at kiende,
Man seer din straf og dommedag
Kun an som en fortict sag.
Der af sig selv maa falde.

3. Af daarlighed er sielen fuld,
Og følger sine lyster.

Nr. 152. *EJL*, 2, 1; acci scor. E.

6. E-mail address:

6,7: angrenz.) undig.
1,12. Overstædt. HÆR du bist würdig preiss und rahm, J. K. Schrader, Schr. s. 530. Brorsens gengivelse er til dels meget fri; v. 5 og v. 7 er næsten helt hans værk. — 1, 3-4, 5-6: Billederne er Brorsens, — 1,4: som *færdig* sat vilig, el. på rask, bører til skulde gråbe i 1, 3. — 2, 3: *dum*: sat. — 2, 5-7: Man ser på Guds straf og dommedag som en sag, der bliver til et objekt og dermed falder bort af sig selv. — 3, 1: *descrefiedt*, tåbnet, udslæbet.